

Pigen ved campingvognen

FORFATTERSKOLEN FVGH 2025

Lisbeth Haulrig Bertelsen

Forord

I foråret 2025 blev eleverne på FORFATTERSKOLEN FVGH præsenteret for ét af Embla Reiffs værker fra fotoudstillingen 'I RUINER', et foto af en pige ved en forladt campingvogn i en skov i Sverige.

Embla Reiff er uddannet arkæolog, og fotoserien opstod, da hun arbejdede med forhistorisk arkæologi og i den forbindelse skrev speciale. Hun ønskede at skabe et 'radikalt subjektivt, magtkritisk alternativ til traditionel arkæologisk forskning', og sådan startede "I RUINER".

Embla Reiffs omfattende projekt omhandler nordeuropæiske forladte steder og ruiner og danner rammen for 12 fotoserier, der ud fra 12 forskellige tematikker fortæller subjektive historier om magt, undertrykkelse og forfald. Tematikkerne er blandt andet elementerne, vand - luft - jord - ild, og mennesker, piger - drenge - kvinder - mænd.

Udstillingen har indtil videre været vist i Limgården på Kvindernes Kampdag 2025, i Books & Wine i Birkerød i april 2025 og på Skabelonloftet juni 2025.

Eleverne på FORFATTERSKOLEN FVGH har haft frie hænder til at skrive tekster, der direkte eller mere indirekte er inspireret af værket 'Pigen ved campingvognen'.

Lisbeth Haulrig Bertelsen. Maj 2025

Indhold

Hvad venter du på?	3
Hønsegården	4
Dagbog.....	6
Bag det blå gardin	8
Den gang jeg gik ud i skoven.....	10
Den gamle campingvogn	17
Mit hjerte - Campingvognen.....	21
Refleksioner over campingvogn	22
Idyllen	25
Kaninfamilien.....	26
I skovens muld	30

Hvad venter du på?

hvad venter du på?
jeg savner ingen
efterladt men ikke
glemt
ligesom mig kender den til at
vente
uden at savne

hvad venter du på?
det er ikke nødvendigt at bekymre sig
alt hvad jeg har brug for er
her
tør du sætte dit hjerte på
mig?
det er skrøbeligt

hvad venter du på?
døren er åben
det er ikke
farligt
hvis du vil se mig skal du træde
ind
det kun os

hvad venter du på?

Andrea Go

Hønsegården

Bananer smager som æg. Dette er hvad hun siger til dig. Du sidder med funklende øjne på en stol i det trængte køkkenområde. Et blik bliver kastet når du bladrer videre i tilbudsavisen. Lyden rasler og springer af de tynde vægge. Hun går over mod dig og kigger dig over skulderen. Der peges på æggene, derefter bananerne. Priserne på varerne er udtværede, papiret er grumset.

En lyd kan høres igennem det halvsmadrede vindue og hun kigger op fra bladet. Du virker ikke til at have lagt mærke til det endnu. Hun klemmer roligt din skulder og går over mod døren. Himlen er flammende udenfor. Hun tager fat i geværet ved siden af døren og kigger over mod dig igen. Du sidder stadig og er dybt fokuseret på den sølle bunke papir. Hun åbner døren roligt og du kigger nu op. Din mund er en smule åben og dine øjne store. Dog virker det ikke som om du har lagt mærke til våbnet. Hun smiler beroligende og går ud ad døren. Den lukkes langsomt. Det er varmt og fugtigt udenfor, og hun syntes nærmest det svier. Græsset er tørt og træerne er endnu grønne. Hun kigger rundt i den nu meget stille skov, intet bevæger sig. Hun kigger tilbage mod vognen og kan se dig lure ud ad vinduet. Du dukker dig hurtigt.

Endnu en lyd.

Et knas og et bump.

Hun vender sig om, geværet rejst. Blodrige øjne, men vaklende hænder.

Våbnet er tungt mod hendes skulder. Vægten gør næsten ondt. skæftet er koldt. Det er en kontrast mod den tunge, varme luft, men det gør ikke det kølige velkommen. Det gør ondt at holde geværet oppe, men hun gør det alligevel. Sigtet og løbet kigger rundt om hjørnet før hun selv gør.

Noget rasler.

Hun kigger hurtigt bag hjørnet. Men der er intet. Hun trækker derved vejret dybt og hæver geværet, så sigtet kigger mod den kommende nattehimmel. Med et pust og rystende hænder, går hun tilbage til døren. Den er tung og knirker. En hvislende lyd, der sender gys ned ad nakken. Hun er igen inde i campingvognen, døren er lukket med et klik.

Du kigger på hende. Dine runde kinder røde og din hage vædet. Hun tager fat under dine arme og løfter dig op. Ved at kigge over hendes skulder, kan du se geværet støtte sig på døren. Du ved, det er en farlig ting. Noget du ikke må røre. Hun bærer dig til den anden ende af vognen og gemmer dig under tæppet. En lullende nynnen kommer fra hendes hals og hun stryger dit hår. Du virker mere beroliget, men det er tydeligt at du stadigvæk har dit blik andetsteds. Geværets tilstedeværelse er tungt, selv for dig. Det mørke metal er pralende.

Du falder snart i søvn. Dine små hænder knuger tæppet. Den tynde madras buer sig ikke under din vægt.

Der er nu mørkt, men hun sidder alligevel og er vågen. Hun falder stille hen, men vågner alligevel med et ryk. Natten er stille, men en ugle tuder måske fjernt. Noget ved natten føles anderledes. Som om, der er noget fremmet derude i den glemte verden. Du ligger stadigvæk og sover. Dit ansigt ser fredfyldt ud når du trækker vejret.

Hun kigger langsomt ud ad vinduet, men kun indhegningen og den nedbrudte bil er i periferien. En høne hopper af og til op på kølerhjelm, for at sove der.

Som det stille hav afbrudt af et jordskælv, kommer en brølende lyd til live. En tsunami af motor og hestekraft, af dæk på tør muld, kommer nu væltende ned over den rolige skov. Hun løber mod det kolde, mørke hjørne af vognen. Hun tager det op med hårde hænder og retter blikket mod lyset. Det er blændende. Hønsene hopper ud ad indhegningen og ud mellem de vilde træer.

Du vågner ved lyden af bilen og de baskende vinger. Hun skubber dit hoved under vasken og du kravler hurtigt ind i det lille skab. Hendes hænder er ikke længere skælvende og hun mærker sågar heller ikke det kolde metal af løbet mod hendes håndflade. Det artificielle lys peger direkte ind gennem vinduerne.

Intet sker.

Alting står stille.

Lyden af motoren er stadig overdøvende og hun bemærker næsten ikke smækket af bildøren. Lyden er blevet fremmet for hende. Noget hun ikke har hørt længe på den nu ødelagte jord. En tung, dyb stemme kan blot høres. Hun syntes næsten stemmen er grotesk. Noget farligt og koldt. Hun kan ikke høre hvad der bliver sagt og svarer ikke. Manden råber igen og hendes hænder begynder igen at ryste. Adrenalin pumper og hun arbejder ikke længere udelukkende på instinkt. Hun er nødt til at tænke. Hvad ville være det bedste at gøre? At gå ud ad campingvognen og efterlade dig? Hun væmmes ved tanken.

Afsky kryber i hendes blodåre, når hun hører stemmen igen, denne gang slukkes motoren. Lyset bryder stadig ind, som om manden selv var kommet forbi dem. Som om der var blevet indtrængt.

Han vil kun have mad, siger han. Kun have ly, siger han. Han har meget at sige og han slår på døren. Vognen ryster, den skælver.

Hun åbner ikke døren selv.

Et brag.

To tunge, kolde løbere peges mod hinanden i en endeløs dyst.

Nadia Hammer

Dagbog

Vi er nu i år 1983, året hvor det hele startede. Jeg var lige færdig med at aftjene min værnepligt, og havde mødt den sødeste, smukkeste og mest omsorgsfulde kvinde. Vi var godt inde i året 1983, da hun forslog at købe en campingvogn som vi kunne holde sommerferie i. Vi købte den kontant, og fandt det sødeste lille sted i skoven langs en lille å oppe i Sverige.

Årene gik som var det uger, og vores kærlighed til stedet voksede i takt med vores kærlighed for hinanden. Små fem år efter vi havde købt stedet, solgte vi alt hvad vi ejede, vi sagde op på arbejdet og sluttede alt kontakt med omverdenen for at kunne bo i skoven i en evig forelskelse. Jeg havde en del erfaring i at bo i skoven efter jeg aftjente min værnepligt, så livet i den lille campingvogn kunne kun blive et godt.

Det gjorde det også, livet var godt.

Jeg boede sammen med den smukkeste, sødeste og mest omsorgsfulde kvinde som hver morgen lavede morgenmad, som vi spiste sammen ved åen. Hun begyndte at indrette skoven omkring Campingvognen som var det en have i et villakvarter. Hendes største ønske var at få et lille grantræ til at stå foran campingvognen, men det lykkedes hende aldrig.

Årene gik og vores kærlighed blev stadig stærkere og stærkere, selvom man skulle tro der var en grænse.

Men den kom ikke.

I hvert fald ikke de første otte år.

Efter det ottende år i skoven sammen, skete der noget meget besynderligt.

Jeg vågner en forårmorgen, af lyden af et skrig. Hendes skrig. Jeg nåede ikke at trække gardinerne fra, for jeg skulle ud at redde hende. Lyden kom fra det hjørne vi plejede at bruge som toilet.

Jeg kommer hen til stedet.

Hun flyver i luften.

Hun bliver trukket op til en rund genstand uden vinger. Da de ser mig, bliver jeg suget op sammen med hende.

Jeg kan ikke forklare hvad der skete, for jeg ved det ærlig talt ikke. Det eneste jeg ved var at vores kærlighed til hinanden var for umenneskelig til at vi kunne blive sammen på jorden.

Hvad er der så nu tilbage? Ja, det er såmænd bare mig, eller en lille del af mig.

Nogle besluttede at min sjæl skulle forblive på jorden.

Og, her er jeg så.

Der var aldrig nogensinde nogle der fandt os, eller ledte efter os. Otte år uden kontakt til omverdenen var åbenbart nok til at alle kunne glemme os.

Men se! I 2023 er hendes grantræ foran campingvognen endelig dukket op. Gid hun kunne se det. Hendes have er desværre fuldstændig groet til, campingvognen står i dårlig stand. Det er som om tiden har stået stille siden den morgen. Gardinet er stadig trukket for, de små ledninger, jeg var i gang med at reparere, ligger stadig som jeg forlod dem dagen før det hele sluttede.

Nu, to år efter, har det lille grantræ vokset sig en smule større, og på en tilfældig eftermiddag er der lige pludselig aktivitet omkring campingvognen.

En kvinde dukker op, først hører jeg hendes stemme. Det kan kun være en bestemt person: Hende.

Jeg nærmer mig hende, men noget er galt.

Det er hendes øjne, hendes stemme, hendes omsorg og hendes skønhed, der stråler som solstråler... men det er ikke hende.

Hun vender sig om mod mig og rettet blikket mod det sted, hvor jeg befinder mig som en lille lysende plet.

Jeg forstår ikke hvad der sker. Men lige pludselig rammer det mig:

Hun er tilbage...

Andrea Lucia

Bag det blå gardin

Har hun mon selv syet den fine pels?
Eller givet en skilling og købt den til sig selv?
Hun må have brugt timer på en syning som den,
eller ladet guld tale for at få den til hende hen,

Sjældent befinder folk sig ud i denne skov,
hvor træer vokser efter naturens lov.
Hvor lysekroner af grene om sig lukker,
og fuglesang er som ørets eget sukker.

Langt fra byen og larmen derinde,
ingen råbende mænd og gader i sinde.
Men hun har krydset hver menneskelig sti, som en leg,
vandret så langt, og står nu ved mig.

Hun står så tæt, men ser mig ej,
jeg ville ønske, jeg kunne vise hende vej
Jeg ser de rande, mørke og fine,
ser fletningernes mønster sno sig i pine.

Hendes duft slår bølger mod bladets kant,
men hendes blik flakker omkring, ja det er sandt
Hun fortæller historier, men ikke om mig,
for hendes eventyr går en helt anden vej.

1...2...3... sekunder går,
26...27... hendes blik forgår.
265... stadig intet spor,
hvorfor ser hun mig ikke på min jord?

Men jeg er kun skyggen bag et blåt gardin
et minde, et åndepust, aldrig kunne jeg kalde nogen min.
Hun ser kun vognen der i skoven falder,
en glemt ruin, et eventyr der kalder.

Og hvis jeg hvisker hendes navn en kold nat,
vil jeg stadig forblive her, som en gemt skat.
Fordi jeg er bare en skygge bag gardinets blæst,
en stemme uden krop, ja en glemt gæst.

Aviaya Hoffmann

Den gang jeg gik ud i skoven

Hvis du er som de fleste andre, starter du med at beundre mig. Bagefter begynder du måske at undre dig, men bare rolig, der er en forklaring.

Ligesom med så meget andet starter den der, hvor man mindst forventer det.

Min mor skulle ud på en længere rejse i forbindelse med sit arbejde. Det var ikke til at sige hvornår hun kom hjem, så hun havde fyldt to store tasker til randen med tøj og ting.

Min familie var ellers ikke en af den slags, der tog ud at rejse. Faktisk havde jeg kun været ude at rejse i min drømme. Når jeg en gang imellem fik en mønt for at hjælpe lidt til, puttede jeg den altid ned i min sparegris under sengen. Pengene skulle bruges på at komme ud i verden en dag, men det fortalte jeg selvfølgelig ikke noget om til min mor eller far.

Min far er egentlig min stedfar, jeg var 3 år gammel, da min biologiske far døde. Det eneste jeg kan huske, er småting, han havde brede arme og en rund mave gik i orange arbejdstøj og hostede sin tunge latter. Min mor siger at det er noget jeg bilder mig ind fordi jeg har fået det fortalt, men det kan ikke være rigtigt, for i min familie er der aldrig nogen, der snakker om min far.

Vi flyttede til Sverige året efter, hos min mors nye kæreste, ham som jeg kalder far nu, men kun fordi min mor vil have, at jeg gør det. Vi bor i hans hus, en gammel svensk ødegård med røde planker og hvide vinduer. Rundt om huset ligger den endeløse skov. Hvis man går op på taget en skyfri dag og kniber øjnene sammen, kan man skimte byen på den anden side af skoven. Om aftenen når solen er gået ned, kan man fornemme det sitrende liv byens lys bringer, men selv på de klareste dage, når det ikke hele vejen herud.-

Min far har lagt sin store arm om ryggen på mig, han giver min skulder et kærligt klem. Vi står i døren på den store ødegård og vinker farvel til mor. Hendes skikkelse forsvinder langsomt ud mod den appelsinfarvede sol. Sommer er ved at blive efterår og skoven er ved at klæde sig af, alligevel hænger varmen stadig i luften. Jeg lukker øjnene og fylder lungerne, prøver at tage en

bid af solen, da jeg mærker noget hive i mit øre. Min fars skarpe negle river mod den bløde hud og tvinger mig tilbage til virkeligheden.

”Så skal vi to rigtigt hygge, nu hvor din mor er væk.”

Jeg prøver at lade være med at kigge ind i den åbne mund, mens han snakker. Sort tobak svømmer rundt derinde, sammen med lange striber af mundvand. Min far har allerede mistet flere tænder. Et par af de gabende huller, har han fyldt ud med nogen i guld, men han sparer stadig op til at få råd til hele munden.

Vi går ind i huset, min far lukker døren bag os med et smæld.

”Nu skal høre, hvad jeg har planlagt. Mens din mor er væk, så tager vi to en tur ud og pløkker dyr.” Han siger det med en stemme som et barn, der planlægger at stjæle slik.

”Jeg troede ellers lægen havde sagt, at du ikke længere må gå på jagt med dine knæ.”

Min far fnyser. ”Han kan sku stikke sine diagnoser derop hvor solen ikke skinner, modsat ham forestår jeg at være en lille smule løsnings-orienteret.”

Jeg skal til at spørge ham, hvad han mener med det, men beslutter mig for at lade være.

Vi begynder at gå igennem huset, trægulvet knirker. Min far praler tit med, at han selv har været med til at lave det. Han er skovhugger og lever af at fælde den store skov rundt om vores hus. Afhængig af dets kvalitet bliver træet forarbejdet til gulve og borde i hele Sverige. Min far har travlt, for der er mange mennesker, som gerne vil have nye møbler hele tiden.

Engang spurgte jeg ham, om ikke han får dårlig samvittighed af at fælde alle de træer. Han havde grint lidt i skægget. ”Næh bitte pige, det er jo for fanden bare træer jeg fælder, og så giver det salt på ægget og smør på brødet og med dig i huset er det ikke så lidt.” De næste aftner havde jeg nægtet at spise noget. Jeg fik kvalme, smerter i maven og tabte mig, så mine knogler dukkede frem under huden. Jeg begyndte først at spise igen, da min mor til sidst blev helt fra den og græd i stride strømme, om jeg ikke nok vil opføre mig normalt bare for en gangs skyld.

Min far skubber døren ud til haven op, et insekt flyver ind i stuen.

Haven er et stort vildnis af træer og buske. Et par tilvoksede blomsterkasser er det eneste forsøg på pynt. Hele haven er omkranset af skov. Jeg er aldrig gået særlig langt derind, skoven virker levende. Om natten kan jeg ikke sove for dens lyde. De magre nåletræer har lange arme med krogede fingre, i stammerne gemmer sig deres forvrængede ansigter. Da jeg var lille prøvede jeg at lægge en sten ud for et genkendeligt træ, et af dem med mange ansigter. Næste morgen løb jeg som det første ud for at tjekke stenen og ganske som forventet, var der en bar plet, der hvor træet skulle have stået. Jeg skyndte mig ind i huset med stenen, men mine forældre grinte bare og sagde, at jeg havde vel nok en livlig fantasi.

Far bevæger sig videre ind i skoven. Det bliver mørkere idét vi bevæger os under trækronerne, det er som at gå ned i en kold kælder. Et par fugle hopper rundt mellem grenene, men ellers er skoven helt stille. Det virker som om skoven sover, men ikke, at den er død. Nu har jeg godt nok kun været sammen med en død person en gang før, det var min far og jeg var meget lille. Men jeg har været sammen med en der sov masser af gange og jeg er ret sikker, at jeg vil kun mærke forskellen, hvis personen pludselig døde, også selvom jeg ikke kiggede på dem. Jeg kan selvfølgelig ikke være sikker på, om skove bare burde føltes sådan, for jeg har aldrig været i andre.

Vi går heldigvis kun et lille stykke, inden vi stopper ved en campingvogn, som jeg aldrig har set før. Den er også næsten usynlig i dens dække imellem de mange træer. Indenfor er campingvognen knap nok mere end et par armslængder bred. Der er kun blevet plads til de mest nødvendige møbler; et bord, nogle skabe og to små senge presset op under loftet.

”Hvad skal vi her?”

”Jage selvfølgelig.”

”Men hvorfor er vi så i en campingvogn?”

”Jo bette pige som du ved forholder det sig desværre sådan, at mine gamle knæ er begyndt at gøre ondt, og min ryg er begyndt at knarke. Derfor så går det jo desværre ikke at, jeg render rundt og jager. ”

”Ja, og jeg har jo gået på jagt lige siden jeg var knægt og skød mit første dyr med min fars gamle haglgevær. Så da jeg ikke kunne jage længere, blev jeg faktisk ret så bedrøvet.”

”Okay”

”Men så gik det op for mig, at jeg ikke behøver at komme til dyrene, når dyrene bare kan komme til mig.” Der er pludselig begejstring at spore i min fars stemme, øjnene leder forgæves efter det samme i mit ansigt.

”Men hvordan skyder vi så dyrene?”

Min far ryster irriteret på hovedet, og jeg kan mærke, at det nok er en dårlig ide at stille flere spørgsmål.

”Ud ad vinduet selvfølgelig, pigebarn.”

Så vender han ryggen til og går i gang med at rode i de mange låger. Han finder to ruller kiks fra et af skabene og kaster den ene pakke hen i skødet på mig.

”Her borte pige, læg dig op og spis lidt, vi skal tidligt op i morgen.”

Jeg kravler op i den lille seng, min far lægger sig i den ved siden af. Kiksene klistrer i min mund, men jeg er sulten og tvinger dem ned. Efter 8 kiks giver jeg fortabt og lægger mig til at sove. Min krop er træt, men jeg kan ikke falde i søvn. I stedet ligger jeg og følger stregerne i loftet, mens min far nynner en stilfærdig svensk melodi. Melodien stopper kort efter og bliver erstattet af en let snorken. Den varer til gengæld hele natten.

Tidligt næste morgen rusker et par grove hænder mig i skuldrene.

”Op og stå borte pige, pligten kalder.”

Jeg trækker dynen af og skubber mig selv op at sidde. Campingvognen er blevet kold over natten, en stempelkande står på bordet og ryger. Far ser koncentreret ud, han er i gang med at smøre maling fra en lille æske i ansigtet. Efter lidt tid kigger han op fra æsken, ansigtet er dækket af brungrøn maling. Han smiler til mig så de tynde læber bliver skubbet helt, op til kindbenene.

”Ser jeg uhyggelig ud?”

Jeg lader være med at svare. Han kaster æsken over til mig.

Malingen er fedtet og hård. Jeg prøver at lave striber i ansigtet ligesom min far, men ender med at tvære det ud i grimme plamager. Så går jeg forsigtigt ned af den klagende stige og hen til det store vindue, hvor min far allerede har stillet sig klar med geværet. Jeg stiller mig op på en kasse, så jeg kommer i øjenhøjde med vinduet. Det larmer en smule, hvilket får ham til at sætte en finger op til munden.

Udenfor er mørket tæt, den kolde luft strømmer ind fra det åbne vindue. Solen titter langsomt frem fra sit skjul på den anden side ad træerne. Den maler himlen gul, lidt efter indhyller den skoven i samme farve.

De første dyr begynder at komme frem sammen med lyset. Et prustende vildsvin med fedt, der slasker om maven, tramper forbi. Far skyder det lige under halsen, vildsvinet falder om på siden. Han griner, men kvæler så latteren, da en hare med lange pjuskede ører træder frem fra buskene. Han lægger geværet op til skulderen igen, det kraftfulde skud får haren til at rulle et par gange hen over jorden, inden den ligger stille.

”Nåhhr bette pige, nu kan du måske gøre dig en smule bevendt og samle rovet sammen, men lad nu vær med at larme for meget.”

Jeg nikker og er bare glad for at få en anden opgave end at stå og kigge på min far. Så går jeg ud og begynder at samle dyrene i en bunke ved siden af campingvognen. I starten vokser bunken hurtigt. Dyrenes kroppe er varme i mine hænder. Jeg er ellers normalt ikke bange for blod, men alligevel vender det sig i maven på mig, hver gang jeg bærer et dyr over i bunken. Der er noget ved måden deres små øjne kigger afkrævende på mig. Der er nærmest bebrejdelse i blikket, eller undren som om de kræver svaret på et spørgsmål, jeg ikke forestår.

Som timerne går, kommer der færre og færre dyr. Jeg går ind i campingvognen igen, i håbet om at min far syntes, at det er ved at være nok for i dag. Han står ved vinduet og pruster som om han er udmattet efter alt det skyderi. Jeg skal lige til at spørge om ikke vi er ved at være færdige, da den karakteristiske lyd af poter mod jorden, kommer igen. Far skynder sig at sætte geværet op til skulderen. Men intet dyr dukker op, der går så længe, at jeg tænker vi begge har hørt forkert, forvekslet lyden med den blide vinds spil i grenene.

Endelig afslører dyret sig selv. En ulv træder ud under træerne.

Ulven har snehvid pels med brune striber, og jeg kan ikke lade være med at forestille mig, hvor blødt det må være at køre en hånd igennem. Mine øjne drages mod dens elegante bevægelser igennem det tætte vildnis. Pludselig stopper den op, og drejer sin tykke nakke. I starten tænker jeg, at det må være min fantasi, der spiller mig et puds, men der kan ikke være nogen tvivl.

Ulven kigger mig lige ind i øjnene, så begynder den at snakke til mig.

Eller rettere sagt, den hyler. Jeg har hørt ulvehyl før, men aldrig så tæt på og så højt. Alligevel skræmmer lyden mig ikke, tværtimod hylet bliver forandret til en genkendelig melodi, som danner ord og sætninger i mit hoved.

Ulven fortæller, at hun er en pige ligesom mig, hun er kun 2 år, men det svarer til 11-12 år for mennesker, for ulve bliver ikke særligt gamle. Den har ikke noget navn, for ulve har ikke navne kun toner, som er helt specielle for dem, og den her ulv har en lang tone og så to korte, som skal siges på en helt speciel måde. Og så siger den mit navn, men i stedet for at sige Astrid, hyler den en kort tone og tre lange og jeg forstår, at det er mit navn på ulvenes sprog.

Jeg bliver så optaget af alt det hun siger, at jeg først kommer i tanke om at advare hende for sent.

Far trykker af. Ulven falder om på siden og begynder at spjætte med kroppen.

”For satan bette pige jeg tror squ du bringer held, en hvid ulv, det har jeg aldrig prøve at skyde før.” Han trækker geværet til sig og puster røg væk fra munden.

Ulven ligger og hyler, jeg kan forstå, at den råber i smerte. Det er en høj og skinger tone, som at blande to musikinstrumenter ude af takt.

Min far dasker mig på skulderen.

”Ved du hvad bette pige, jeg syntes squ du skal have lov til at gøre arbejdet færdigt.”

Så rækker han geværet over mod mig, jeg tøver en smule, men tager så imod det.

Geværet er tungere end jeg havde regnet med. Jeg lægger det op til skulderen og tager sigte på samme måde, som jeg har set min far gøre. Adrenalinene skyller igennem min krop, og sætter sig i mine fingre, så jeg må bide mig selv hårdt i kinden for at holde geværet i ro.

Jeg tager en sidste kort indånding, så drejer jeg kroppen og skyder min far.

Skuddet får ham til at falde sammen og tage sig til maven. Hans trøje bliver dækket af en plamage af blod. Han kigger op på mig, øjnene flakser bange og forvirrede rundt, munden prøver at sige noget, men i stedet for ord kommer der bare blod op.

Så bliver han stille.

Jeg smider geværet fra mig og løber ud af campingvognen, og hen til den sårede ulv. Jeg lægger mit øre ned til ulvens bryst, hjertet dunker stadig. Men, da jeg kigger nærmere efter, kan jeg se, at det ene ben dingler fra resten af kroppen.

Jeg lægger hende op på ryggen. Hun er tung, og hendes bug er våd mod min nakke. Vi går tilbage gennem skoven, så hurtigt som min ben kan bære os. Endelig når vi til huset. Jeg sætter hende fra mig ved køkkenvasken og skyller det grimme sår under koldt vand. Så binder jeg det sårede ben stramt ind. Da jeg færdig begraver jeg mit ansigt i hendes bløde pels og kysser den våde snude. Hun udstøder en lyd af velbehag, der får mig til at smile.

Vi drager afsted allerede næste morgen ved daggry. Solen glimter i det dugvåde græs. Fuglene synger os længere og længere ud i skoven. Hun lægger sig om skuldrene på mig, og for hver dag, der går bliver hun lettere at bære. Den dag i dag, går vi stadig rundt i skoven. Det kan jo være du ser mig en dag. Hvis du gør, vil du nok bare tænke, at jeg er endnu et vilddyr, et ubeskrevet blad af den svenske fauna. For jeg er for længst vokset sammen med naturen.

Eller også så er det naturen, der er vokset sammen med mig.

Vitus Emil

Den gamle campingvogn

Den gamle campingvogn med blomstergardiner

Står helt tom og forladt

Taget fuld af mos og blade

Indeni så mørk som nat

Hvorfor står den her midt i skoven?

Den er efterladt af nogen

Nogen der var doven

Ikke gad flytte den

I det røde hus bag træerne

Engang for flere år tilbage

Boede en lille familie

Som havde mange glade dage

Vognen gemmer på en fortid

Fuld af sol og latter

Engang var vognen lys og rar

Elsket af familiens datter

Campingvognen var et legehus

Et værksted, et gemmested

Nu bor der kun mus

Og kryb og kravl og snegle

Den gamle campingvogn med rustent tag

Synker langsomt ned i jorden

Når det regner, når det sner
Som det gør meget her i norden
Men fortiden kan hun ikke glemme
Datteren fra huset bag træerne
Som nu igen er hjemme
Står ved sin forladte campingvogn

Den unge kvinde med fletninger og pelsfrakke
Ærgrer, beklager og forskylder sig
Over campingvognens dårlige stand
"Kan du ikke huske mig?"

En forvirret pige i en vindblæst skov
Træerne mange og hun alene
Mon hun stadig har lov
Tøvende går hun ind

Et tysk tæppe af støv og fnuller
Skabe fulde af møl og mider
I midten et bord med bænke
Vognen har bestemt set bedre tider

Campingvognens egen lille pige
Hun husker som var det i går
Da alting var sådan bare lige
Dengang i campinglegevognen

Den gamle vogn med grønt tapet og tæppe

Fuld af minder om en barndom
Dukker, bamser og farvekridt
Har længe stået tom

Hun ser sig om og tænker
Den unge pige med fletninger
Minderne er lænker
De holder hende fra livet

Skoven er stor men verden ligeså
Der var eventyr her, men
Derude venter mange flere
Og hun skal finde dem

I hjørnet ligger en lille fin dukke
Med rød kjole og krøllet hår
Og sover i sin vugge
Mindet over dem alle

Dukken tages og resten bliver
Et længselsfuldt suk og et blik
Livet er et puslespil
Og barndommen blot en brik

Nu står pigen igen ude i den kolde vind
Med tændstikker i lommen
En tåre triller ned ad hendes kind
Mens ilden vokser

Den gamle campingvogn bliver slugt af flammer
Minderne brænder med den
Barndommen forsvinder
Og svinder hen

Med grådens klump i halsen
Med dukken i favnen
Danser hun sørgevalsens
Rundt og rundt om bålet

Sort aske på jorden
Grå røg i luften
Fantasiens dage er forbi
Nu overtager fornuften

Campingvognens lille søde pige så munter som få
Hun kom, hun så, hun gik igen
Fri som fuglene på himlen blå
Livet venter på hende

Charlotte Bjarvin

Mit hjerte - Campingvognen

Dit blik er årsagen til min vilje

Du ville kunne træde igennem min skov

og bo i mit sind

uden at forstyrre

skoven er groet

rundt om mit hjerte

der er groet mos

og faldet efterårs blade ned

gardinerne i mit hjerte

er stadig trukket for

siden den sidste gang

din kolde vind susede igennem

solen har været her

og gået væk igen

men frygten for at blive blændet

er større end trangen til at åbne dem

jeg kigger ud

ud efter dig

eller måske

bare den gamle mig

Emma Rindel

Refleksioner over campingvogn

De store vinduer med blå gardiner, trukket for, er som øjne
De ser lige ud i den store svenske skov og opfanger alt hvad der bevæger sig.
Tiden er kommet og gået....
Men vognen står der stadig.
Der er ingen der har taget den med.
Den er gennemgnavet af tidens tand
og pyntet med mos og ælde på taget.

Til minde for de tider hvor den blev brugt
Det var en lykkelig familie, der havde kørt den der ud.
De havde grill med...
Deres børn legede sammen i skovbunden
Skoven grinede sammen med børnene
Familien hyggede sig.
Om aften kom myggene frem, så familien gik ind i vognen.

Skoven summer stadig af liv om aften og solen bader skoven i sit orange lys.
Alle de flyvende insekter kommer frem.
Det lille vindue bagerst, på siden af vognen, er det gamle badeværelse.
På det bor nu en stor hun-frø
Der er mose-vand i rørene - til stor fornøjelse for frøens haletudser.

En ung kvinde kommer hen, kigger ind ad vinduerne.
Hendes outfit passer til omgivelserne.
Hun står tæt på campingvognen
Måske kan hun mærke følelsen der er omkring den
Den er kun spændende, ikke uhyggeligt at være i nærheden af.
Det føles næsten som den sukker dybt og slapper af.

Et stykke historie

Det er gennem det gamle udluftningshul i toppen, fuglene er kommet ind.
Til de små firbenede dyr er der hul inde bag vasken, helt nede ved jorden
To mariehøner har skabt en familie der
Bygget en lille rede med æg og små baby mariehøner
Der er lavet hul i campingvognes ydre skal
Som tunnel til dyrene

Det gamle køkken står som det blev efterladt.
Engang rent
Men det er det ikke længere, også tiden har sat et aftryk her
En fugl har bygget rede i håndvasken
Og små fuglespor dækker hele køkkenbordet fra deres hop.
Små pinde, mos klatter og jord ligger spredt over bordet fra reden.
Kun brugt af skovens vilde dyr

Nu kan det bruges til hyggelig hule eller værksted
Det er et sted, hvor man kan være alene.
Måske er det det ´ den unge kvinde med lange fletninger søger?
Hendes hår ser velplejet og tidkrævende ud
Hun opsøger campingvognen for at mærke dens historie.
Opleve det den har observeret gennem sine vinduer

Det har indtil videre været skovens hemmelighed
Men nu! Campingvognen er blevet fundet af en kvinde
med lange fletninger
hun åbner døren og træder ind i historien.
Det er campingvognes historie

Det er de vilde dyres paradis og opholdssted.

Frøen har overtaget badeværelset

Det er blevet til en dam i brusekabinen.

Kvinden rører det ikke

Hun lader det stå som et stykke liv.

Det taler for sig selv.

Der er stadig familieliv indeni campingvognen.

Forskellige liv, forskellige dyr

De har det godt ligesom den menneskelige familie der engang boede der.

Campingvognen er ikke blevet hjemsøgt af spøgelser.

De gode minder holder dem væk

Hvis man tror på det.

Frederikke Holmkvist

Idyllen

Bladenes knasen, luftens fugtighed,
lyden af en nål, der rammer jorden, fuglenes sang og en lille raslen fra fjorden,
men det eneste, der fylder, er ensomhed

Skovens frie sjæl blandet med mystik
Hvad gemmer sig mon bag de mørke blade?
Hvad med campingvognens forladte facade?
Naturens indtager menneskets musik

Jeg trækker vejret dybt, luften er befriende
Ingen forventninger, lige nu er hvad der gælder
Tiden står stille, i det campingvognen forælder
Lyset er gråligt

Min boble forsvinder ved det første vand, jeg omfavnes
Lyden afslapper mig, campingvognen frastøder det
Vandet rammer det hårde metal, sikke en kliché
Det kolde vand falder på mit ansigt, som at kærtegnes

En lille buldren høres i den forladte distance
luften fortyndes, solen titter frem fra skyen
Efterladt er den mørke og mystiske farve
fuglenes sang genfinder deres smukke nuance

Sophia Ørskov

Kaninfamilien

En sommerdag i juni bagte skovbundens blottede græs og buske i den lysning, de havde sat deres kære campingvogn. Mor, far, 2 sønner og en datter, den yngste af de 3. Moren havde glædet sig gevaldigt til denne tur så hun kunne gå lange ture i den smukke store skov, faren glædede sig til at fiske og grille, søn nummer 1 glædede sig til at klatre i træer og bygge huler, søn nummer 2 glædede sig til at udforske skovens planter og dyr som han havde læst om, og datteren mest af alt glædede sig til og håbede på, at hun ville se en kanin, en vaskeægte vildkanin.

De havde sat deres udstyr klar, de skulle ud at fiske. Alle 5. De hyggede sig. De fangede ikke meget, men det betød ikke noget. Faren spankulerede frem og tilbage ved søbredden og viste sin fine lille fisk frem, det blev han belønnet for med et kys fra moren af og grineflip fra søn 1 og søn 2.

De grillede den lille frisk samt pølser og bøf, det skulle jo være fest i skoven, som faren sagde.

Dagen efter vågnede de før solen, de skulle på vandretur.

Time efter time gik de, til de nåede en lille overskygget plet med blødt mos. Der lagde de deres tæppe og pakkede deres mad ud, datteren sad med en mad i den ene hånd og et par jordbær i den anden, mens hun kiggede på søn nummer 1, som allerede var oppe i kronen på et egetræ. Søn nummer 2 havde fået øje på en larve og var i fuld gang med at samle planter og jord til terrariet, hvor han kunne samle alle larver i verden.

Luften hang tung og varm, selv i den lille skygge de havde med sig. Myggene summede omkring dem, så de blev nødt til ustandseligt at værgе for sig. Moren havde sprøjtet alle 3 børn fra hoved til hæl i myggespray, så myggene holdt sig selvfølgelig fra dem, men faren gad ikke det sprøjt. Han syntes den lugtede forfærdeligt og at det gav ham hovedpine. Da de kom tilbage til deres campingplads, var han polkaprikket på hals, arme, ben, og lidt på brystet da han tog trøjen af på grund af varmen.

De fik pølser med brød, og hyggede sig med dårlige vitser om farens nye udseende. De gik i seng, dog vente og drejede faren sig hele natten i kløvanvid.

Den næste dag insisterede datteren på at de skulle på kaninjagt. Ikke for at spise dem, kun for at kigge på dem, havde hun slået fast. Ingen små kaninuser skal have avser i dag, havde hun tilføjet.

Og så drog de afsted.

Hele dagen gik med det, de så mus og fugle, og endda en hjort, men ingen kaniner. Ingen overhovedet. Det nåede at blive frokosttid før datteren ikke kunne holde til det længere, og begyndte at græde. Stakkels pus, havde faren sagt og moren holdt hende i sin favn og prøvede at trøste hende, men til ingen nytte.

Hun VILLE se en vildkanin, men de ville ikke se hende.

De fik overtalt hende til at gå hjem, så de kunne spise frokost, og så ville de prøve igen i morgen.

De fik pulversuppe over bål.

Datteren gik uset ind i campingvognen for at være alene med sin sorg. Hun pakkede sig ind i sit tæppe med kaniner på, selvom det var umådeligt varmt. Udenfor prøvede faren at slukke for bålet, men han kunne ikke rigtig finde ud af det.

De havde brugt det sidste af vandet til suppe, så de havde kun en 1 liters sodavand tilbage. De blev enige om at køre til supermarkedet for at hente mere. Det var en god tur væk.

Faren smed et tæppe over gløderne for at kvæle dem, og så kørte de. Men det tæppe var ikke nok, det var faktisk for meget. De højtliggende gløder fik fat i tæppets stof og gik i fuld gang med at æde sig igennem fibrene med sine flammetænder. Flammerne spredte sig hurtigere end man skulle tro, men det var jo også en sommerdag i juni.

Da familien kom tilbage, mødtes de af den afbrændte og sorte campingplads.

Faren huskede med et datteren og de gav sig til at lede efter hende. Time efter time, dybere og dybere ind i skoven. Til sidst gav de op og gav en beskrivelse til politiet, så de kunne lede efter hende. De fandt hende aldrig...

...

År er gået nu, den forbrændte skovbund i lysningen er groet til igen, træerne har fået blade igen, ligesom sidste år, og der er endda kommet en ejendom i nærheden af den gamle campingplads.

Ejeren af ejendommen var blevet godt træt af den grimme gamle campingvogn der stod der, i den fine lysning, fordi han havde lige så fint tænkt sig at der skulle bygges en bålplads der. Måske med et par bord-og-bænke sæt til store festligheder, dog det havde han ikke gjort sig særligt detaljerede tanker om. Så han ringede efter nogle af hans gode venner og bad dem hjælpe ham flytte den grimme gamle campingvogn. De kom og blev der 4 dage, det er jo langt ude i skoven og et herligt sted at bo, og de begyndte deres arbejde. Ven nummer 1 havde foreslået at trække den væk spændt fast til ven nummer 2's bil, han havde en af de der kranvogne. Det blev de enige om var en god ide.

Ven nummer 1 og ven nummer 3 spændte den grimme gamle campingvogn fast og råbte til ven nummer 2, at han kunne køre. Det gjorde han så. Hjulene på den grimme gamle campingvogn knirkede og skreg hæst da de kørte afsted. Han kørte den hele vejen ud til den nærliggende, men-dog-ikke-så-nærliggende-siden-det-er-langt-ude-i-skoven, vej. Han stillede den på den lille grusede parkeringsplads der var lige udenfor skovens åbning. Han sprang ud af bilen, og gik over og løsnede den grimme gamle campingvogn fra kranvognens greb, og kørte tilbage til ejendommen.

De fejrede deres vellykkede arbejdsdag med en kold øl og andesteg. Vennerne sov i hver deres gæsteværelse, for så stor var huset. Næste morgen kom ejeren irriteret ind på ven nummer 2's

værelse og sagde at det ikke var særlig sjovt det, han har fortaget sig her i aftes, mens de andre sov. Ven nummer 2 sagde, at han ikke vidste hvad han fablede om. De blev ved med at skændes, til ven nummer 1 og 3 kom ind for at finde ud af, hvad al det skænderi var for.

Så spurgte ejeren frustreret om det var ven nummer 1 eller 3 der havde lavet den spøg dér. De havde begge ikke den mindste ide om hvad han snakkede om, og det gjorde ejeren endnu mere hidsig. Han sagde at de alle sammen skulle gå ud i hans, meget store, baghave og se den spøg som de 'ikke vidste noget om'. Det gjorde de så.

Da de kom ud i, den store, baghave, så de den grimme gamle campingvogn stå der, lige så gammel og slidt som dagen før. Det kunne de simpelthen ikke forstå, siden de alle sammen havde sovet tungt som sten efter den dejlige andesteg de fik i maverne aftenen før. De blev enige om bare at køre den ud til parkeringspladsen igen, de var overbevist om hvem end det nu var der havde gjort denne spøg, ikke ville gøre det igen. Det ville være spild af arbejdskraft for en simpel spøg. Så ven nummer 2 kørte den ud til parkeringspladsen og de fik en vidunderlig suppe med hjemmelavet surdejsbrød, og gik i seng i hver deres gæsteværelse.

Næste morgen stod de alle sammen ude ved lysningen, alle med en kop te eller kop kaffe i hånden. Ven nummer 3 kunne ikke lide te eller kaffe, så han havde en kop varm kakao. Alle stod i stilhed og stirrede på den gamle grimme campingvogn, der stod lige hvor den gjorde dagen før.

Ven nummer 2 sagde at der måske var nogle ungarle der har flyttet den, men det gav jo ingen mening fordi de var jo så langt ude i skoven. Så sagde ven nummer 1 at de kunne køre den ud til parkeringspladsen igen, og så holde sig vågne for at se hvem der havde sat den grimme gamle campingvogn tilbage. Det blev de enige om var en god ide, og foreslog det til ejeren. Det synes han var en god ide.

Ven nummer 2 kørte campingvognen ud til parkeringspladsen den aften, efter de alle sammen har nydt en god oksekøds gryderet med kartoffelmos. Den aften sad de udenfor med jakker på, fordi det var jo stadig lidt køligt når solen gik ned, og med et par øl og lidt te til at varme sig på, og kiggede. De kiggede og kiggede på den lysning, de kiggede så længe at de sagtens kunne fortælle enhver hvor mange græsstrå, blade, og blomster der befandt sig, i lysningen.

Ven nummer 3 var den eneste der stadig var vågen, for han havde jo lidt søvnproblemer. Han tænkte for sig selv, om den bålplads overhovedet var det værd med alt det bøvl, da en knirkende lyd langsomt nærmede sig i mørket. Tættere og tættere krøb den, ven nummer 3 greb fat i ejeren og ruskede ham til han slog øjnene op, ejeren spurgte, dog stadig lidt søvnfuld, at hvad var der sket, og så sig omkring. Ven nummer 3 svarede at der var nogen derude og at det nok var dem, som havde sat den tilbage første gang.

Ejeren for op. Han og ven nummer 3 gav sig til at hurtigt og lydløst at vække de to andre venner. Da alle 4 var vågne, stod de klar til at se hvem der havde syntes det var så morsomt at slide dobbelt for en spøg.

Den voksende knirkende lyd blev til en skinger hylen nu, da den grimme gamle campingvogn møvede sig igennem buskadset og ind i lysningen. Da den havde sat sig på sin sædvanepads, gik det op for de 4 mænd, at der var ingen der havde skubbet vognen derhen. Den havde knirket og knaget hele vejen fra parkeringspladsen hertil, helt alene.

De 4 mænd kunne ikke tro deres egne øjne, selv i deres nu helt vågne, dog-stadig-lidt-trætte-da-de-faldt-i-søvn-ret-sent, tilstand var de fuldkommen sikre på, at den grimme gamle campingvogn var kørt derhen af sig selv.

Siden de ikke fandt en skyldig, og stadig ikke helt kunne forstå hændelserne fra den aften, besluttede de at vente med at løse problemet ved daggry, og så gik de i seng. Dog fik de lige en ostemad og et glas æblemost i maverne, før de lukkede øjnene.

Næste morgen havde ejeren den geniale ide, at de skulle skille den grimme gamle campingvogn ad, så den ikke kunne komme tilbage efter at blive flyttet. Ven nummer 2 og 3 syntes, det var en rimelig god ide, men ven nummer 1 syntes at de nok skulle lade campingvognen være, den kunne jo være hjemsøgt, siden den kom tilbage af sig selv. Endda flere gange. Det gad ejeren ikke høre på, han ville have den grimme gamle campingvogn væk. Han samlede noget værktøj fra hans skur og gik afsted med de 3 venner.

Han lagde værktøjet fra sig på det morgenfugtige græs i lysningen og greb fat i et koben. Ven nummer 1 spurgte, hvad han ville gøre med det koben. Ejeren svarede at han ville brække døren op og se om der var noget værdifuldt inde i den grimme gamle campingvogn, før han rev den i småstykker.

Ven nummer 1, 2 og 3, så på mens ejeren fik kobenet hægtet ind i et lille mellemrum mellem døren og resten af den grimme gamle campingvogns yderside. Den gav et nærmest trist suk fra sig, da døren sprang op, og en lugt af sod, råddenhed og indelukthed sivede ud. De 3 venner kom nærmere, mens ejeren holdt sig for næsen, og trådte ind.

Til højre var et brændt bord med noget på som var så ædt af gamle flammer at man ikke kunne se hvad det skulle have forstillet. Og på den anden side, på en lille forhøjet madras, svøbt i et forbrændt tæppe, hvor man lige kunne ane et kaninmønster, lå et lille skelet. Et par enkelte totter hår lå foran og formede en rede. Et hjem for en lille kaninfamilie, 2 forældrekaniner og 2 kaninkillinger. De lå der, som om intet i verden kunne røre dem, som om ingen fare fandtes i deres tanker. Stille og trygt.

Lærke Jensen

I skovens muld

I skovens ensomhed finder døden stille sted.

Det med sjæl afsjæles af naturens nedbrydelse.

og det, som hidtil har været ubesjælet, besjæles med skovens liv.

Det, som hidtil åndede af liv, vil lade sig forkastes af jordens tunge favn og fryses i tid mens sjælen fordrives til det ukendte.

Hvad vil der ske, når ikke sjælen er der længere? Hvem skal favne os og lede os gennem den mystiske ensomhed?

Vi vil aldrig kende vores sjæls skæbne, før tiden er vores. Kun vores krop ved vi, er i naturens hænder.

Naturen vil favne os og lægge os til at sove. Hos den er vi trygge.

I skoven står en campingvogn parkeret.

Den kørte sin sidste tur for lang tid siden, og der kommer ingen for at sætte den på anhængertrækket længere.

Den har huset utallige sjæle gennem sin tid.

Børnefamilier på tur rundt til diverse strande og forlystelsesparker.

Begeistrede vildmarksjæle på opdagelse i Skandinaviens vildnæs.

Erfarne seniorcampister på deres årlige sommerferietræf i Jylland.

Sidste tur blev til skoven, hvor den nu står fast i jordbundens muld.

Her giver den ly til ingen.

Den puttes af mosdyngernes varme tæppe.

De blå gardiner er trukket for ruden, den er klar til den evige søvn.

Freja Malec

